

ВЛАДИМИР Д. ЛАСКАРЕВ – ЖИВОТ И ДЕЛО
Поводом 150 година од рођења

SERBIAN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS

SCIENTIFIC MEETINGS
CLXXXV

DEPARTMENT OF MATHEMATICS, PHYSICS AND GEOSCIENCES
Book 8

VLADIMIR D. LASKAREV
– LIFE AND WORK

On the occasion
of the 150th anniversary of his birth

Accepted at the IV meeting of the Department of Mathematics, Physics and Geosciences, held on 24 May 2019, on the basis of peer review carried out by Academician Vidojko Jović and Academician Milan Sudar, Meri Ganić, PhD, Ljupko Rundić, PhD, Dejan Radivojević, PhD, Draženko Nenadić, PhD

Editors

Academician VIDOJKO JOVIĆ
MERI GANIĆ, PhD

BELGRADE 2019

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

Н А У Ч Н И С К У П О В И

Књига CLXXXV

ОДЕЉЕЊЕ ЗА МАТЕМАТИКУ, ФИЗИКУ И ГЕО-НАУКЕ

Књига 8

ВЛАДИМИР Д. ЛАСКАРЕВ
– ЖИВОТ И ДЕЛО

Поводом 150 година од рођења

Примљено на IV скупу Одељења за математику, физику
и гео-науке, 24. маја 2019. године, на основу рецензија академика
Видојка Јовића и академика Милана Судара, као и др Мери Ганић,
др Љупка Рундића, др Дејана Радивојевића и др Драженка Ненадића

У р е д н и ц и

академик ВИДОЈКО ЈОВИЋ

др МЕРИ ГАНИЋ

БЕОГРАД 2019

Издају
Српска академија наука и уметности
Кнеза Михаила 35, Београд
и
Српско геолошко друштво
Каменичка 6, Београд

Лектор и коректор
Младенка Савичић

Технички уредник
Никола Стевановић

Тираж
300 примерака

Штампа
ЈП Службени гласник, Београд

ISBN 978-86-7025-845-7

© Српска академија наука и уметности, 2019

С А Д Р Ж А Ј

ВИДОЈКО ЈОВИЋ

Сећање на Владимира Д. Ласкарева (1868–1954)..... 9

АЛЕКСАНДАР ГРУБИЋ

Владимир Д. Ласкарев (1868–1954) – животи и дело..... 11

ALEKSANDAR GRUBIĆ

Vladimir D. Laskarev (1868–1954) – life and work..... 18

АЛЕКСАНДРА МАРАН СТЕВАНОВИЋ

Владимир Д. Ласкарев: лик и дело у сећањима Петра Стевановића..... 21

ALEKSANDRA MARAN STEVANOVIĆ

*Vladimir D. Laskarev: his character and work as remembered
by Petar Stevanović.....* 30

МЕРИ ГАНИЋ

Дојринос Владимира Д. Ласкарева раду Српској геолошкој друштва..... 31

MERI GANIĆ

Vladimir D. Laskarev's contribution to the work of the Serbian Geological Society..... 36

САЊА АЛАБУРИЋ, ДЕСА ЋОРЂЕВИЋ МИЛУТИНОВИЋ, БИЉАНА МИТРОВИЋ

*Дојринос академика Владимира Ласкарева
раду Природњачкој музеја у Београду.....* 37

SANJA ALABURIC, DESA ĐORĐEVIĆ MILUTINOVIĆ, BILJANA MITROVIĆ

*Academician Vladimir Laskarev's
contribution to the work of the Natural History Museum in Belgrade.....* 54

ЉУПКО РУНДИЋ

О термину „Паратетис“ (Ласкарев, 1924)

и значају истраживања неогена у Србији57

LJUPKO RUNDIĆ

On the term “Paratethys” (Laskarev, 1924)

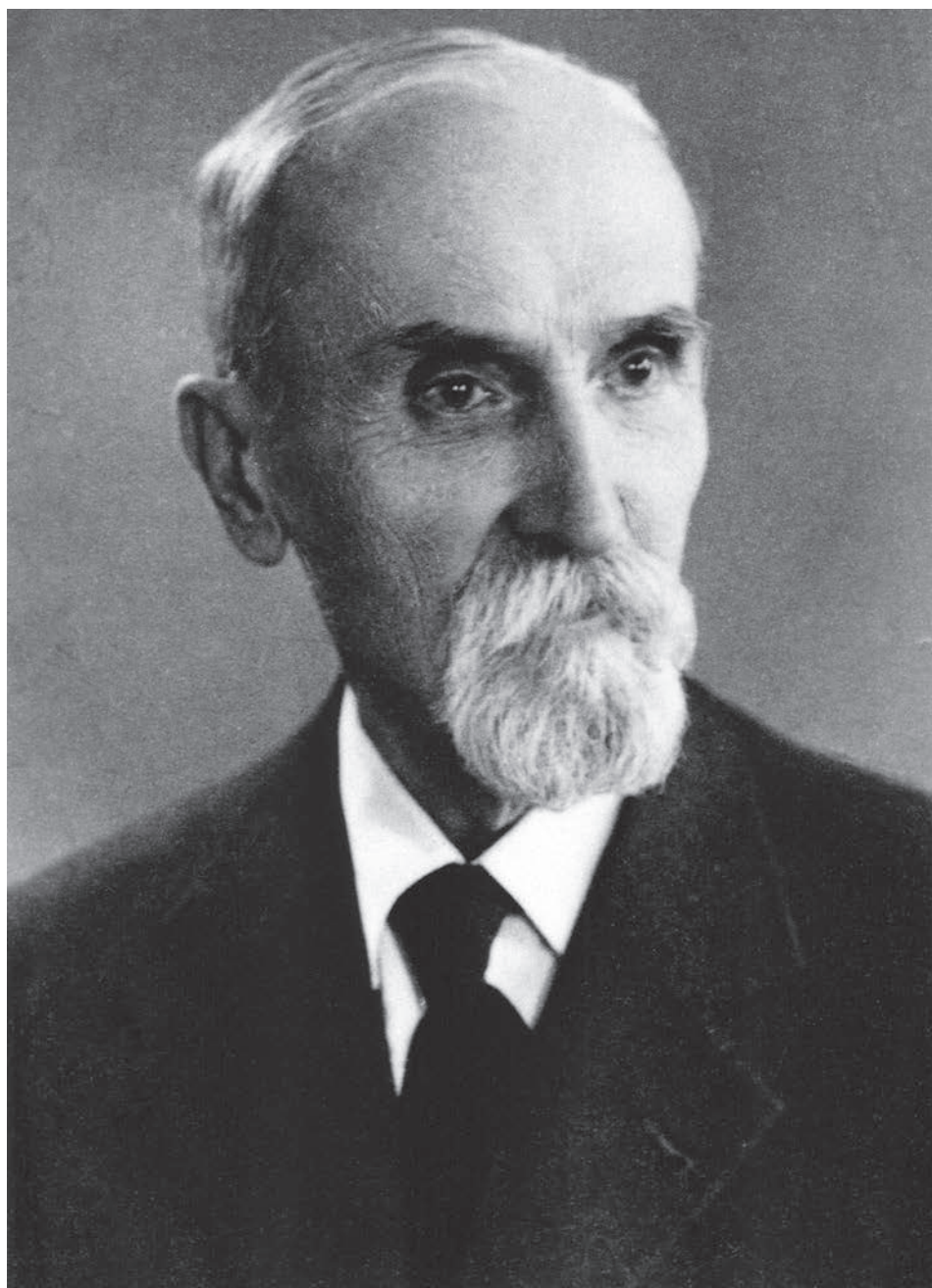
and the importance of the Neogene research in Serbia67

ЉУПКО РУНДИЋ, МЛАЂЕН ЈОВАНОВИЋ, ТИВАДАР ГАУДЕНЈИ, ВИОЛЕТА ГАЈИЋ

Први резултати истраживања заштитене лесне профила у Земуну69

LJUPKO RUNDIĆ, MLAĐEN JOVANOVIĆ, TIVADAR GAUDENYI, VIOLETA GAJIĆ

The first results of research of the protected loess section in Zemun90

Dr. Владимир Л. Ласкарев

СЕЋАЊЕ НА ВЛАДИМИРА Д. ЛАСКАРЕВА (1868–1954)

ВИДОЈКО ЈОВИЋ

Има једна лепа појава међу геолозима у Србији: они се често сећају својих професора и колега, својих претходника на истом геолошком послу. Међутим, млађе генерације недовољно уче о историји појединих геолошких дисциплина, а тога ће бити још и више у будућности. Зато су значајне годишњице великана геолошке науке у Србији одлична прилика и прави повод да се сетимо оних који су радни век, енергију, труд, знање и упорност посветили бољем и свеобухватнијем познавању геолошке грађе Србије.

Међу најзначајнијим геолозима које смо имали у XX веку, заслужено место припада Владимиру Д. Ласкареву.¹ Српска академија наука и уметности не заборавља своје преминуле чланове, па је стога, заједно са Српским геолошким друштвом, организовала научни скуп посвећен 150. годишњици рођења Владимира Ласкарева.

Године 1868. родио се у Русији Владимир Д. Ласкарев, који је после Првог светског рата дошао у Београд и ту остао до краја живота. Главна област проучавања Ласкарева у Србији била је стратиграфија неогена и квартара. Испитивао је лесне седimente и конгеријске слојеве у околини Београда, руководио је израдом детаљне геолошке карте околине Београда, бавио се биостратиграфијом неогених бескичмењака Србије и Македоније, кварталом Војводине, тектоником Букуље, Црног врха, Фрушке горе, Пожешке горе, тектоником неогених наслага у неким деловима Србије. Увео је у геологију термине „Паратетис“, „штајерска фауна сисара“ за миоценске сисаре у Србији (по аналогији са сличном фауном из Штајерске), „макишки слојеви“ за кварталне слојеве са *Corbicula fluminalis*.

Најзначајнији допринос Ласкарева светској геологији представља његов термин *Паратетис* који се и данас широко користи. „Назив Паратетис предлажем за оно огромно море, које је постанком алписког система одвојено у почетку миоцена од Тетиса и које је пролазило кроз Ронски басен, Швајцарску, јужну Баварску, Бечки басен, Србију, Румунију, Јужну Русију ка Каспијском мору“ (1923, 1924).

Био је члан Српске краљевске академије (дописни од 1932, редовни члан Српске академије наука од 1947), управник новоствореног Геолошког института Српске академије наука (1947), почасни члан Минералшког друштва у Петрограду (1911), члан Новоросијског друштва природњака (1896),

¹ У нашој литератури његово средње име различито је написано: Димитријевич и Дмитријевич, и зато је одлучено да само стоји иницијално средње слово.

члан Волинског друштва природњака (1911), члан Дњестровског друштва природњака (1912).

Наши палеонтолози назвали су по њему више фосилних родова и врста (*Pyruła laskarevi* Pavlović, *Laskarevia* Mil., *Pseudopolyconites laskarevi* Mil. & Slad.).

Својим великим научним делом Владимир Ласкарев уздигао је и задужио српску геологију, а својом скромношћу и благошћу остао у лепим казивањима и сећањима својих колега и студената. Више од 60 година то се преноси из генерације у генерацију и тако је Владимир Ласкарев постао легендарна личност српске геологије.

ВЛАДИМИР Д. ЛАСКАРЕВ: ЛИК И ДЕЛО У СЕЋАЊИМА ПЕТРА СТЕВАНОВИЋА

АЛЕКСАНДРА МАРАН СТЕВАНОВИЋ*

С а ж е т а к. – У првој половини 20. века, у домену геолошко-палеонтолошких наука у Србији и шире, у Југославији и у Европи, поред других угледних истраживача тог доба, изузетан научни допринос дао је академик Владимир Димитријевић Ласкарев. Лик и дело великана руске и српске геологије и палеонтологије осветљени су у овом прилогу захваљујући успоменама у радовима и белешкама Петра Стевановића, његовог ученика и следбеника, као и на основу скромне документације коју му је завештао Владимир Ласкарев, и других доступних извора.

Кључне речи: Владимир Д. Ласкарев, лик, дело, успомене, Петар Стевановић

УВОД

Годину 2018. обележила су два значајна јубилеја: 100 година од завршетка Великог рата и 180 година од успостављања дипломатских односа између Русије и Србије. Скуп посвећен стопедесетогодишњици рођења Владимира Д. Ласкарева (1868–1954), који су организовали Српска академија наука и уметности и Српско геолошко друштво, неформално је обележио и 100 година од почетка егзодуса Белих Руса по целом свету.

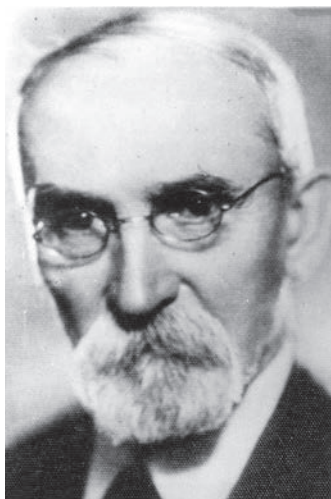
После револуционарних збивања из фебруара и октобра 1917. године и почетка грађанског рата престала је да постоји Царска Русија, а власт су преузели Црвена армија и бољшевици. Више од милион Руса, припадника углавном елитних друштвених слојева, спас су потражили у емиграцији широм света, а око 40.000 њих своје прибежиште пронашло је у тадашњој Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца [1]. Тај својеврстан социолошки феномен у историји је познат под називом „зарубежная Россия” (загранична Русија). По речима Мирослава Јовановића [1] „ти људи су живели, стварали и душом припадали свету Руса ван Русије, тој замишљеној и за њих стварној Русији изван граница“.

Али пре него што су стигле у Србију, руске избеглице доживеле су велика искушења и страдања. Владимир Албионович Мајевски (Владимир

* Природњачки музеј у Београду, и-мејл: amaran@nhmbeo.rs

Альбионович Маевский), историчар руске емиграције, записао је да су „Руси дошли у Српску земљу неоптерећени квотама, визама, пасошима и различним другим ограничењима. Братска земља привила их је уз себе. Није их спречавала формалностима које су постојале приликом уласка у друге европске и америчке државе. То треба запамтити и сећати се са захвалношћу“ [2]. У годинама које су уследиле, тај скоро немерљиви људски потенцијал значајно је допринео свеукупном развоју Краљевине СХС и Србије, пре свега на пољу науке, културе и уметности. „Велики број интелектуалаца, међу којима је било девет научника који ће током тридесетих година прошлог века поста-ти чланови Српске краљевске академије и преко 600 професора и учитеља попунио је празнину која је настала у српском и југословенском друштву као последица великог људског страдања у управо завршеном Првом светском рату“ [1]. Један од њих био је и Владимир Д. Ласкарев.

ВЛАДИМИР ЛАСКАРЕВ У СЕЋАЊИМА ПЕТРА СТЕВАНОВИЋА¹

В. Ласкарев

Слика 1. Владимир Ласкарев, 1940
(Архива Петра Стевановића)

Владимир Димитријевић Ласкарев (Ласкарев Владимир Дмитриевич) рођен је 1868. године, 26. јуна по старом, или 9. јула по новом календару, у Бирјучу (тадашња Вороњешка губернија) (слике 1, 2). Осим податка да потиче из породице високих војних официра, о његовим родитељима данас се мало зна. Гимназију је завршио у Черњигову 1887, а Императорски новоросијски универзитет у Одеси 1891. године, и тада је и отпочео своју научну каријеру. Ментор му је био професор Иван Фјодорович Синцов (Иван Фёдорович Синцов, 1845–1914), међу колегама и сарадницима познат по својој ћудљивости и прекој нарави [3], [4]. Годину дана провео је радећи у Рударском институту у Петрограду, а 1892. године изабран је за асистента геологије на свом матичном универзитету. За члана Геолошког комитета (ГЕОЛКОМ) изабран је 1896. године; то је била прва државна геолошка институција, основана 1882. године за систематско и свеобухватно истраживање природних ресурса Руске империје.

¹ Петар Стевановић (1914–1999), универзитетски професор, геолог и природњак, члан Српске академије наука и уметности, једна је од најмаркантнијих личности у историји југословенске геологије и палеонтологије XX века. Професионална и пријатељска сарадња са В. Ласкаревим, који му је био и узор и учитељ, одиграла је пресудну улогу у избору његовог научног и стручног усмерења.

Слика 2. Породица Владимира Ласкарева, Одеса, пре Револуције: Соловски Дмитри Павлович (1894–1957), Соловскаја Елена Павловна (1894–1941), Соловскаја (Ласкарев) Вера Димитријевна (1872–1942) (стоје), Владимир Ласкарев, Соловскаја Вера Павловна (1899–1951), мајка В. Ласкарева и зет (седе) (Архива Петра Стевановића)

Двогодишњи период 1898–1900. провео је на студијском путовању у иностранству; посетио је Швајцарску, Немачку, Аустрију, Италију, Француску, Мађарску, Хрватску и Србију и том приликом остварио професионалне и пријатељске контакте са у то време познатим геолозима, палеонтолозима и природњацима [3], [4]: Теодором Фуксом (Theodor Fuchs, 1842–1925), Александром Битнером (Alexander Bittner, 1850–1902), Ернстом Китлом (Ernst Kittl, 1854–1913), Георгом Мургочијем (Gheorghe Munteanu-Murgoci, 1872–1925), Сабом Штефанескуом (Sabba Ștefănescu, 1857–1931), Драгутином Горјановић-Крамбергером (1856–1936), Спиридоном Брусином (1845–1908), Јованом Цвијићем (1865–1927), Петром Павловићем (1864–1938) и многим другима.

Године 1901. изабран је за приват-доцента; степен магистра геогнозије и минералогije стекао је 1903, за одбраћену тезу „Бугловски слојеви Волиније“ на Императорском универзитету у Дорпату (данашњи град Тарту у Естонији). У звање професора изабран је 1904. године на одсеку за геологију Новоросијског универзитета у Одеси; почасни члан Минералошког друштва у Петрограду и Волинског друштва природњака постао је 1911; за почасног члана Дњестровског друштва природњака изабран је 1914. године. Због свог великог доприноса проучавању геолошке структуре и грађе европског

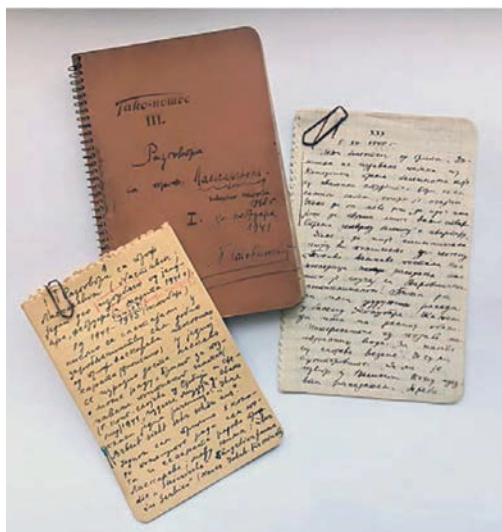
континента, 1914. године додељена му је Ахматовскаја премија Императорске академије наука у износу од 1000 рубаља. Докторску дисертацију „Геолошка истраживања југозападне Русије“, на којој је предано радио годинама, одбранио је на Универзитету у Кијеву 1916. године и стекао звање доктора геолошких наука [4]. Током грађанског рата, 1920. године, заувек је напустио Русију.

У Београд је стигао 5. маја 1920. године и то није била никаква случајност [3]. За долазак у Београд определио се још у Цариграду, једној од својих успутних станица, јер су у Београду живели и радили његови пријатељи и колеге Јован Цвијић и Петар Павловић. Прочитавши проглас Ј. Цвијића, тадашњег ректора Београдског универзитета, који је објављен у згради српског посланства у Цариграду о томе да је Србија у Великом рату изгубила цвет своје интелигенције и да су нашој земљи добро дошли стручњаци из братске земље – Русије, Ласкарев се са групом других руских професора са универзитета у Одеси, Кијеву и Харкову, запутио пут Србије.

„Али њега не би требало уврстити у групу правих политичких емиграната, већ оних научника некадашње Русије који су у жељи да не прекидају свој научни рад тражили у свом стремљењу бољу средину од оне каква је била у Совјетском Савезу непосредно после Револуције“ [3].

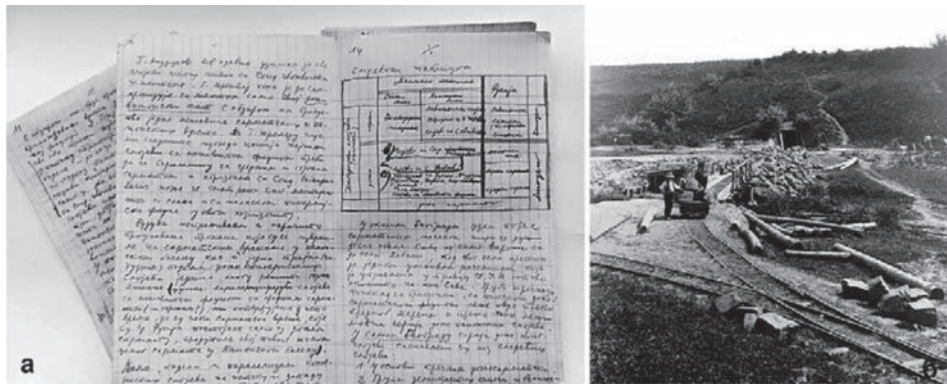
У којој мери је био посвећен геолошкој науци говори и податак да је још на путу за своју нову домовину, у карантину на Принчевским острвима недалеко од Истанбула, Ласкарев истраживао морску терасу, која, по његовом мишљењу, одговара другом интергласијалном периоду.

По доласку у Србију, своја проучавања углавном је посветио творевинама кенозојске старости на подручју Србије, Босне и Македоније. Прво теренско

Слика 3. Бележнице: разговори са Владимиром Ласкаревим (Архива Петра Стевановића; фото: А. Маран Стевановић)

истраживање обавио је већ у јуну 1920, проучавајући лесне наслаге у околини Београда и Земуна. Стицајем околности, на истом том подручју обавио је и своју последњу геолошку екскурзију, у пратњи директора Бечког геолошког института 1952. године [4]. Његови закључци о лесним наслагама, њиховим карактеристикама и старости на територији Београда и Земуна до данас нису оспорени. Теренска истраживања понајвише је сконцентрисао на стратиграфска проучавања творевина неогена и квартара, документујући их у својим бележницама – цртежима, скицама и ретким фотографијама изданка, профила, мајдана и пескана (слике 3, 4, 5, 6).

Слика 4. а) Белешке и скице: проматрања Владимира Ласкарева о геологији околине Београда записане руком Петра Стевановића (Архива Петра Стевановића; фото: А. Маран Стевановић), б) Геолошка истраживања приликом прокопавања тунела Остружница–Умка (Архива Петра Стевановића; фото: В. Ласкарев)

Слика 5. Теренске бележнице Владимира Ласкарева (Архива Петра Стевановића; фото: А. Маран Стевановић)

Слика 6. Белешке и скице Владимира Ласкарева: геолошка истраживања на подручју Торлака (околина Београда) и у Босни (Архива Петра Стевановића)

Изузетно широк научни опус Владимира Ласкарева може се груписати у два периода [4]: први, у Русији 1892–1919. на Новоросијском универзитету у Одеси и други, у Србији, на Београдском универзитету од 1920. године. У првом периоду ангажован је у геолошким истраживањима југозападне Русије, проучавајући творевине у Подолији и Бесарабији, седименте сарматског мора на простору тадашње Волинске, Подолске и Кијевске губерније, тектонику кристаласте масе као и богата лежишта фосилизованих остатака крупних сисара у јужној Русији. У Србији, највише је сарађивао са Јованом Цвијићем, Петром Павловићем, Јованом Жујовићем и Ђорђем Злоковићем. Посебно плодносна била је сарадња са Петром Павловићем, првим управником Музеја српске земље, са којим је истраживао лесне терене Србије и Војводине, по примерцима обимну и интересантну малакофауну откривену у долини потока Карагач и фосилизоване остатке сисара миоценске старости из околине Велеса у Македонији („пикермијска фауна“) [4], [6].

И његова професура обухватала је широку геолошку проблематику. Предавао је на специјалистичким курсевима: Литологија, Подземне воде, Кенozoјске периоде и Упутства за самостално проучавање терцијара (1921–1927), као и на предметима Општа палеонтологија (1926–1936), Палеонтологија кичмењака и Кенozoјске периоде (од 1936. године). Руководио је Одсеком за израду детаљне геолошке карте околине Београда при Геолошком заводу Универзитета.

Изабран је за првог управника Геолошког института, који је у оквиру Српске академије наука основан 1947. године. Учествовао је у окупљању иницијалног кадра сталних и спољних сарадника Института. За дописног члана Академије изабран је 1932, а за редовног 1947. године.

Своје прво предавање „О лесу у београдској околини“ одржао је на Збору Српског геолошког друштва 1921. године. На Збору Друштва, 10. априла 1924, промовисао је термин *Парашетис*, који је потом и уведен у геолошку литературу и праксу, иако је овај назив употребио први пут и дао његову дијагнозу у фусноти рада „О геолошким и геоморфолошким приликама места наласка пикермијске фауне у околини Велеса“, који је штампан у *Геолошким анализима* 1923. године [3]. Објавио је више од 70 научних радова [3], [4], [5]. За радове публиковане после Другог светског рата који се односе на проучавања фосилизованих остатака сисара добио је награду Владе НР Србије 1950. године.

„Владимир Димитријевич је са собом донео све позитивне црте руске геологије и на београдском тлу, радећи на катедри геологије са палеонтологијом, своја искуства сјединио са достигнућима геологије западних и средњеевропских држава и геолошке школе Јована Жујовића код нас. Тиме је он као ретко ко на нашем Универзитету успевао да у својим предавањима и консултацијама пружи суштину научних достигнућа из области геологије и палеонтологије. Његова предавања, иако не изречена говорничким талентом, кога није поседовао, претстављала су конспект материје која се лако памти, јер је увек била необично логички повезана...“ [3].

Због своје питоме природе, педантности у извођењу наставе и савесног извршавања свега чега би се прихватио, изузетно су га ценили и волели и колеге и пријатељи, али и студенти (слика 7). А колико је он волео своје студенте Петар Стевановић илуструје белешком [3]: „При поласку на испит од своје куће имао је обичај да се обрати својој сестричини речима: 'Пожели ми срећу на испиту'... Пок. професор проживљавао је сваки испит: кад се кандидат не налази на испиту он осећа да га нешто притиска а кад се одлучи неког да одбије он и после завршеног испита размишља да се случајно није огрешио о кандидата...“

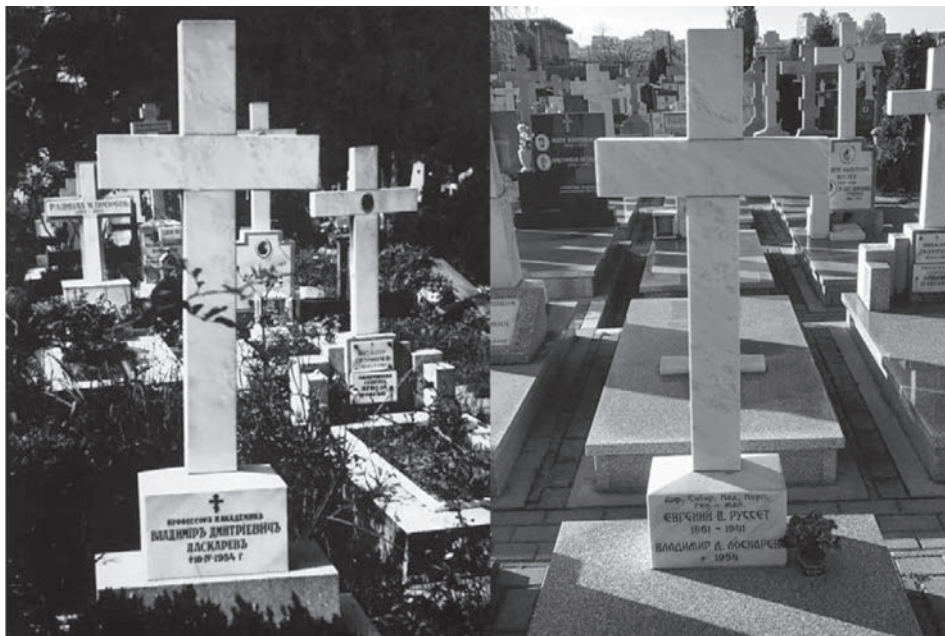

Слика 7. Коста Петковић, Владимир Ласкарев и Петар Стевановић са другом послератном генерацијом геолога апсолвената Београдског универзитета у дворишту Капетан Мишиног здања, 1950 (Архива Петра Стевановића)

Осликавајући лични портрет Владимира Ласкарева, Петар Стевановић описао га је као човека изузетно промишљеног и прибраног, пробирача у јелу и пићу, јер је још у раној младости оболео од колитиса који је зарадио током рада на терену [3]. Ниједан дан није му прошао без кипјатока и чаја, а руски режим исхране сачувао је до краја свог живота. Није се женио, живео је са својом сестром, сестрићем и сестричинама. По изгледу и понашању наликовао је научницима из XIX века: није се борио за каријеру, никада ништа за себе није тражио, чекајући увек да му неко други нешто понуди, па да то прихвати [3]. Све до завршетка Другог светског рата није желео да прими југословенско држављанство, надајући се повратку у своју земљу и на свој Универзитет. Због тога је више од 30 година стрпљиво чекао да од хонорарног постане редовни професор, са врло малом новчаном надокнадом за свој рад која једва да је

покривала његов ионако скромни и повучени начин живота. Југословенско држављанство је прихватио 1947, образлажући тај чин чињеницом да је Србија једина његова отаџбина. Након тога, Природно-математички факултет понудио му је избор у звање редовног професора што је он са радошћу и захвалношћу прихватио, сматрајући да му је тиме учињена највећа почаст коју је могао да доживи [3].

Последње године живота провео је у осами: његова старија сестричина Елена трагично је страдала током бомбардовања Београда 6. априла 1941. године, а сестра Вера умрла је непуну годину касније. Сестрић Дмитри продужио је свој емигрантски пут у Париз, док је млађа сестричина Вера преминула 1951. године. Отишао је тихо, као што је и живео, 10. априла 1954. године у Београду. Сахрањен је на београдском Новом гробљу, тамо где леже посмртни остаци многих Руса, на парцели у лесним творевинама на којима је отпочео своја прва истраживања у Србији (слика 8).

Слика 8. Гробно место Владимира Ласкарева некад и сад, београдско Ново гробље (Фото: П. Стевановић и А. Маран Стевановић)

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Овај рад својеврстан је израз захвалности многобројним руским емигрантима који су дошавши у Србију својим знањем и талентом у њену културу и историју уткали део руске културе и историје. За ауторку ових редова, такође

потомка руске емиграције, припрема рада посвећеног Владимиру Ласкареву представља изузетну част због тога што је имала прилику ближе да упозна његов лик и дело.

„Ты родину свою унес с собой,
Ее нигде в пути ты не оставил.
Доволен будь везде своей судьбой,
Себя жалеть под солнцем мы не вправе.

„Домовину своју са собом си понео /
ниси је оставио нигде на путу. / Судбином
својом задовољан буди свуда / немамо
право да сажаљевамо себе под Сунцем.

Пуспай потеряны и родина и дом,
Изгнанникам дано иное счастье:
Во всем величьи целостном своем
Мир ощутить, разорванный на части.“

Пусти, нека су изгубљени и домовина
и дом / изгнаницима је дата нека друга
срећа: / у сваком делу своје целовитости
/ и Свет се осећа разбијеним.“

Владимир Љвович Галски (Владимир Љвович Гальској, 1908–1961)
(Превод: А. Маран Стевановић)

ЛИТЕРАТУРА

- [1] Јовановић, М., 1996. Досељавање руских избеглица у Краљевину СХС 1919–1924. Стубови културе, 386 стр.
- [2] Маевский, В. А., 1966. Русские в Югославии (1920–1945). Нью-Йорк, 362 с.
- [3] Стевановић, М. П., 1955. Др Владимир Д. Ласкарев. *Геолошки анали Балканској њолуострва*, XXIII, 1–18.
- [4] Стевановић, П., 1956. Научна делатност академика В. Д. Ласкарева. *Зайисници Српској геолошкој друштва за 1954. годину*, 105–112.
- [5] Стевановић, П., 1969. Радови В. Ласкарева на геолошком проучавању околине Београда (поводом 10-годишњице смрти) (Збор 10. IV 1964). *Зайисници Српској геолошкој друштва за 1964, 1965, 1966. и 1967. годину*, 199–201.
- [6] Стевановић, П., 1960. Добривоје П. Стојадиновић препаратор Музеја 1882–1958. *Гласник Природњачкој музеја у Београду*, А 13, 3–6.

Aleksandra Maran Stevanović

VLADIMIR D. LASKAREV: HIS CHARACTER AND WORK AS
REMEMBERED BY PETAR STEVANOVIĆ

S u m m a r y

Academician Vladimir Dmitrijevič Laskarev gave his outstanding scientific contribution to the geological-paleontological sciences not only in Russia and Serbia but also in Yugoslavia and Europe during the first half of the 20th century. The portrait of the eminent Russian and Serbian geologist and paleontologist was made based on the memories and the published papers authored by Petar Stevanović, his student and follower, as well as based on the rare archival documents bequeathed to him by Vladimir Laskarev, and other available sources. The Scientific Conference on Vladimir Dmitrijevič Laskarev was organized to mark the 150th anniversary of his birth, through the joint efforts of the Serbian Academy of Sciences and Arts and the Serbian Geological Society. This was a unique opportunity to gain a deeper and more detailed insight into the character and work of this great man and scientist, who spent his whole life revealing the secrets of geology, and mentoring and teaching younger generations.